

Bilag.

Udenrigsministeriet.

København, den 21. februar 1959.

Under 1. behandling i folketinget den 20. januar d. å. og udvalgets samråd med mig den 18. februar d. å. vedrørende forslaget til folketingsbeslutning om Danmarks ratifikation af de inden for OEECs rammer afsluttede konventioner om samarbejde på atomenergiens område er følgende spørgsmål blevet rejst over for mig:

1) Bør bestemmelserne i grundlovens § 20 om afgivelse af de dér omhandlede beføjelser fra danske myndigheder til mellemfolkelige myndigheder iagttages ved ratifikation af konventionen om sikkerhedskontrol?

2) Hvilken myndighed er der tillagt de i samme konvention omhandlede internationale inspektører?

3) Kræves der en ændring af dansk straffelovgivning, for at Danmark kan opfylde bestemmelsen i art. 13 (a) i den til samme konvention knyttede protokol vedrørende den i henhold til konventionen oprettede internationale domstol? I nævnte artikel fastsættes regler om mened begået over for bemeldte domstol.

I overensstemmelse med udvalgets ønske skal jeg herved fremføre følgende i besvarelse af disse spørgsmål:

Ad 1): Under udenrigsministeriets overvejelser om, hvorvidt der ved tiltrædelsen af konventionen om sikkerhedskontrol sker en overførsel af beføjelser fra danske myndigheder til mellemfolkelige myndigheder, hæftede man sig først ved det forhold, at de internationale inspektører, når de foretager inspektioner i henhold til konventionens art. 11 (a), skal være udstyret med en særlig instruks, udstedt af det kontrolbureau, som skal oprettes i henhold til konventionen. Denne instruks kan betragtes dels som en

af kontrolbureauet udført intern tjenstlig akt, dels som en legitimation i forhold til de nationale myndigheder. Der er derimod ikke tale om sådan retsakt, som normalt henhører under de nationale myndigheders kompetence. Der vil derfor efter udenrigsministeriets skøn ikke være tale om overdragelse af beføjelser fra nationale myndigheder.

Man har dernæst overvejet, om der i en situation, hvor en inspektionsforanstaltning møder modstand, og hvor konventionens art. 11 (e) bringes i anvendelse, er tillagt et internationalt organ en beføjelse, som ellers ville tilkomme nationale myndigheder. I henhold til art. 11 (e) kan, i et tilfælde som det nævnte, præsidenten for den ved konventionen oprettede domstol afsige en kendelse om inspektionens gennemførelse over for vedkommende virksomhed. Det afgørende må her være, om den afsagte kendelse er umiddelbart forpligtende for den pågældende virksomhed, eller om den alene pålægger vedkommende medlemsland en folkeretlig forpligtelse til at sikre kendelsens fuldbyrdelse. Spørgsmålet har ikke været berørt under de internationale forhandlinger, som gik forud for konventionens undertegnelse. Det er imidlertid udenrigsministeriets opfattelse, at den nævnte bestemmelse tager sigte på tilfælde, hvor en folkeretlig forpligtelse, som påhviler et medlemsland, ikke opfyldes, og at den pågældende kendelses betydning er at konstatere dette med hensyn til den pågældende virksomhed, uden at dette har bindende internretlig gyldighed. For en sådan antagelse taler, at det ifølge konventionens art. 6 påhviler de deltagende regeringer at sikre bl. a. fuld-